

Arrest

nr. 161 495 van 8 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oezbeekse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 7 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat DE RUYCK *loco* advocaat S. MICHOLT en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De tweede verzoekster dient op 7 september 2009 een eerste asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

De eerste verzoeker dient op 7 mei 2010 een eerste asielaanvraag in.

De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert bij beslissingen van 7 oktober 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers toe te kennen.

In beroep weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 15 februari 2011 met nr. 55 957 aan de verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 8 maart 2011 wordt aan de verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, onder de vorm van bijlagen 13*quinquies*.

De verzoekers dienen op 10 maart 2011 een tweede asielaanvraag in.

Bij beslissingen van 13 april 2011 worden deze asielaanvragen niet in overweging genomen (bijlage 13*quater*). Het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze beslissingen werd ingediend, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 88 900 van 3 oktober 2012.

Op 19 april 2011 dienen de verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 23 mei 2011.

Op 31 mei 2011 dienen zij een tweede aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 10 november 2011 wordt ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

De verzoekers dienden op 25 november 2011 een derde aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 6 juni 2012 wordt ook de derde medische verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard. Aan de verzoekers wordt tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). De verzoekers dienden bij de Raad beroep in tegen de voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing van 6 juni 2012. Dit beroep wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 128 789 van 4 september 2014.

Op 15 juni 2012 dienen de verzoekers een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 26 juni 2013. De verzoekers worden tevens bevolen het grondgebied te verlaten, onder bijlagen 13. Het beroep dat tegen de onontvankelijkheidsbeslissing werd ingediend, wordt door de Raad verworpen met het arrest nr. 158 791 van 4 september 2014.

Op 21 juni 2012 dienen de verzoekers een vierde aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 20 september 2012 wordt de aanvraag van 21 juni 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 13 september 2013 dienen de verzoekers een vijfde aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 3 oktober 2013 wordt deze vijfde aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 128 793 van 4 september 2014.

Op 3 oktober 2013 wordt ten aanzien van elk van de verzoekers tevens een beslissing genomen tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlagen 13*sexies*). Deze beslissingen worden door de Raad vernietigd bij het arrest nr. 128 794 van 4 september 2014.

De verzoekers dienen op 12 december 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 3 maart 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren.

Op 3 maart 2014 beslist de gemachtigde tevens om aan elk van de verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissingen.

Deze beslissingen werden aan de verzoekers, onder de vorm van twee bijlagen 13, ter kennis gebracht op 10 maart 2014 en zij zijn als volgt gemotiveerd:

Voor de eerste verzoeker, dit is de eerste bestreden beslissing:

“De heer:

Naam, voornaam: A(...), I(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Oezbekistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

De betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 14/10/2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 13/04/2011. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

De betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 13/04/2011.”

Voor de tweede verzoekster, dit is de tweede bestreden beslissing:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: A(...), G(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Oezbekistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

De betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 14/10/2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 13/04/2011. De betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien de betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

De betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 13/04/2011.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep – over de gevolgen van het arrest nr. 128 794 van 4 september 2014

Met de bestreden beslissingen heeft de gemachtigde aan elk van de verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde maakt hierbij toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet en licht zijn beslissingen als volgt verder toe:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

De betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 14/10/2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 13/04/2011. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief

antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.” (bijlage 13 getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker)

En

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

De betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 14/10/2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 13/04/2011. De betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien de betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.” (bijlage 13 getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster)

Aldus wordt aan de verzoekers, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij het voorwerp uitmaken van een inreisverbod dat hen werd betekend op 14 oktober 2013. De gemachtigde licht tevens toe dat de verzoekers tijdens het onderzoek van een eventuele aanvraag tot opheffing of opschorting conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet geen enkel recht op verblijf in het Rijk hebben. De verzoekers moeten terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag tot opheffing / opschorting in te dienen en zolang daarop geen positief antwoord is, mogen zij zich niet op het grondgebied bevinden.

Artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

De bestreden beslissingen maken enkel toepassing van voormeld artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet en vermelden geen enkele andere rechtsgrond of geen enkel ander toepassingsgeval van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet betreft slechts de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek en niet de grondslag voor het opleggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten zelve. De termijn voor vertrek is slechts een modaliteit of een *accessorium* van een bevel om het grondgebied te verlaten zodat het niet op zichzelf kan blijven bestaan.

De Raad stelt aldus vast dat de thans bestreden beslissingen feitelijk en juridisch op decisieve wijze zijn gesteund op de beslissingen van 3 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod aan beide verzoekers, beslissingen die aan de verzoekers werden ter kennis gebracht op 14 oktober 2013.

De betrokken inreisverboden van 3 oktober 2013 werden echter vernietigd bij 's Raads arrest nr. 128 794 van 4 september 2014. De Raad wijst er op dat de vernietiging van de beslissingen van 3 oktober 2013 waarbij aan elk van de verzoekers een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, tot gevolg heeft dat deze akten met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer verdwijnen en dus geacht worden nooit te hebben bestaan.

De bestreden beslissingen steunen zodoende, gelet op de nietigverklaring van de voornoemde inreisverboden, op decisieve en noodzakelijke wijze op de vaststellingen uit beslissingen die geacht worden nooit te hebben bestaan.

Ter terechtzitting wordt de verwerende partij geconfronteerd met de hierboven besproken vaststellingen en wordt zij gevraagd of de bestreden beslissingen kunnen worden vernietigd nu zij zonder feitelijke grondslag zijn komen te vallen. De advocaat van de verweerder geeft te kennen zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Ter terechtzitting werd ook in het debat gebracht de vaststelling dat de exceptie van onontvankelijkheid die in de nota met opmerkingen werd opgeworpen ten onrechte uitgaat van de wettigheid van de inreisverboden van 3 oktober 2013 zodat deze exceptie ongegrond is. Ook hieromtrent verklaart de advocaat van de verweerder zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. De exceptie dient dan ook te worden verworpen nu zij grondslag mist.

De Raad stelt derhalve vast dat de bestreden beslissingen ten gevolge van de nietigverklaring van de inreisverboden van 3 oktober 2013 zonder de noodzakelijke juridische en materiële grondslag zijn gevallen, zodat zij ter wille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer dienen te worden vernietigd.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan elk van de verzoekers, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE